

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
Spółki komandytowo-akcyjnej z siedzibą w R.
przy uczestnictwie L. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 marca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 2 marca 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza przepis art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c. oraz reprezentatywne piśmiennictwo.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią więc obligatoryjny i nieodzowny element oceny w tym stadium postępowania kasacyjnego. Badanie ich na podstawie i w zakresie, przedstawionego na s. 6 i na s. 16 - 20 w skardze kasacyjnej wnioskodawcy, uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania doprowadziło Sąd Najwyższy do konkluzji, że w sprawie nie wystąpiła żadna z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Nie jest wykazaniem wystąpienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sformułowanie na s. 6 trzech rozbudowanych pytań, a rozwiniętych w uzasadnieniu wniosku na s. 19-20, o zakres badania przez sądy rejestrowe wniosku w aspekcie wertykalnym, tj. głębokości badania przede wszystkim sytuacji faktycznej i prawnej będących podstawą określonego wniosku. W tej materii Sąd Najwyższy prezentuje jednoznaczne stanowisko, że zakres kognicji sądu wieczystoksięgowego (art. 626⁸ § 2 k.p.c.), ograniczony do przedmiotowego zakresu badania określonego tym przepisem, obejmuje także przeprowadzenie oceny skuteczności materialnoprawnej czynności prawnej będącej podstawą wnioskowanego wpisu (postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2013 r., II CSK 570/12, nie publ. oraz postanowienia SN z dnia 20 stycznia 2016 r. wydane w sprawach IV CSK 437/15 i IV CSK 438/15, niepubl.; a ponadto uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 25 lutego 2016 r., III CZP 86/15, dotychczas niepubl.).

Skarżący nie wykazał więc wystąpienia ustawowej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego.

Ponieważ skarżący wnioskodawca na s. 5 oraz na s. 16-19 skargi twierdzi, że jego skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie dowodzi przedstawienia tak

rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest wyraźnie widoczne, że sprowadza się ono do powielania argumentacji przedstawionej przy uzasadnieniu zarzutów sformułowanych w ramach obu podstaw kasacyjnych.

Skarżący nie przekonał zatem o spełnieniu także i wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c. oraz na podstawie § 7 pkt 5 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. 2013, poz. 490), stosowanych z mocy § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804).